

Проповед 293

Нови сили за служение

Прочит: Ефесяни 3, 1 - 13

Скъпи братя и сестри,

Днес ние ще имаме едно специално богослужение, посветено на подновяване на завета с Бога. Това е свързано също с обещанието ни да служим на Бога с цялото си сърце, с цялата си сила, с целия си ум, с всичко вътре в нас, с целия си живот. Това е може би едно от най-важните богослужения за Църквата и за всеки един християнин. Ние искаме като християни и като църква да обещаем на Бога, че и през тази нова година ще вървим заедно с Него, да Му обещаем, че ще Му служим с всичките сили и способности, които Той ни е дал, че ще Му бъдем по-верни, отколкото сме били досега, че ще израстнем към Него. Ние искаме да си спомним за нашите отговорности като християни, да си напомним, че нашето задължение е първо към Бога и после към всички и всичко останало. Затова, като знаем колко много мрак има в този свят, и като съзнаваме какво Бог е направил за нас, ние трябва да се променим и да бъдем благословение за хората около нас: за семействата и близките си, за приятелите и съседите си, и за всеки човек, при когото Бог иска да ни употреби. Ние искаме да бъдем по-добри, по-верни, да не изпускате целта от погледа си. *Една история ни разказва за Флоранс Чадуик – когато тя вдигала глава, не виждала нищо друго освен гъстата мъгла. Цялото и тяло било изтръпнало. Плувала от шестнадесет часа. Тя си била спечелила слава на първата жена, преплувала Ламниша и в двете посоки, а сега искала да стане първата жена, преплувала разстоянието от остров Каталина до калифорнийския бряг. Сутринта на четвърти юли 1952 година морската вода била истинска ледена баня, а мъглата била толкова гъста, че тя едва различавала придружаващите я спасителни подки. Около самотната и фигура патрулирали само акули, които били разгонвани от изстрелите, давани отдалеч. Тя се борила часове наред, а по телевизията я наблюдавали милиони зрители. В една от лодките близо до плувкинята се намирили треньора и майка и, които не преставали да я окуражават. Единственото, което тя виждала, било мъглата. Хората около нея не преставали да и викат да не се отказва и тя не се отказала до онзи миг. Оставала и само половин миля, около 700 метра, когато тя помолила да я изтеглят. Няколко часа по-късно, докато медицинските екипи размразявали все още вкочаненото и тяло, тя споделила с един от репортерите: *Вижте, аз не искам да се оправдавам, но ако виждах сушата, може би щях да успея. Не умората или студената вода били победили Флоранс, а мъглата – тя просто не виждала целта си. Два месеца по-късно тя опитала отново. Този път мъглата отново била гъста, но въпреки това тя плувала с непоколебима вяра и образът на целта и ясно се откроявал в съзнанието и. Тя знаела, че сушата е там някъде, зад тази мъгла, и този път успяла. Флоранс Чадуик станала първата жена, преплувала това разстояние, и освен това била по-бърза с цели два часа от досегашния мъжки рекорд.* Виждате ли целта пред очите си, знаете ли накъде сте тръгнали, можете ли да стигнете там, където трябва да стигнете?. Виждате ли пътя, по който трябва да вървите? Богослужението с подновяване на завета ни помага да си припомним какъв е нашият път и каква е целта ни, да насочим погледа си към истински ценните неща и в истинската посока. Точно затова ни говори и текстът от посланието на апостол Павел към Ефесяните – какво е истинската цел и смисъл на живота ни.*

1. Светлина и тъмнина. Светлината и тъмнината са два стари символа, които човечеството използва и разбира още от самото си създаване. Да бъдеш част от тъмнината или от светлината. Човечеството, всеки един отделен човек, винаги е стояло пред този избор – какво трябва да върши – делата на тъмнината или делата на светлината. И изборът на едното или другото има последствия. Делата на тъмнината носят след себе си тъмнина, делата на светлината носят след себе си светлина. Не е възможно да избереш да вършиш едното, а да получиш като следствие другото. Или си част от светлината, или от тъмнината. Като християни за нас има един единствен избор – да изберем светлината. Исус Христос казва същото в евангелието на Йоан (Йоан 12, 8): **“Тогавя Исус отново им говори: Аз съм светлината на света; който Ме следва, няма да ходи в тъмнината, но ще има светлината на живота.”** Който е в светлината, не ходи в тъмнината. Това се отнася и за всеки един от нас. Ние трябва да вървим в светлината и това трябва да бъде целенасочен вървеж. Ние трябва да се стремим към светлината, трябва да искаме да бъдем в светлината. Затова и подновяваме завета с Бога – ние искаме отново съзнателно, с пълната си воля да заявим, че искаме да бъдем част от светлината, от Божията светлина. Това беше и Павел - някога служител на тъмнината, преследвал Христовата църква, Той беше се срещнал с Исус Христос на пътя към Дамаск и беше решил да следва Спасителя, да живее в Светлината. В този пасаж можем да видим как един човек на светлината действа, какво иска Бог от него и съответно да се опитаме да си направим изводите – какво означава да живееш в светлина, какво променя светлината на Бога в човека, как светлината дава светлина.

2. Благодатта нарежда. По това време апостол Павел е затворник, вероятно в Рим, и очаква екзекуцията си. В думите, обаче, които четем в тази трета глава на Послание към Ефесяните не забелязваме и сянка от това. Павел да се тревожи: **“Затова аз, Павел, затворник за Исус Христос заради вас, езичниците, понеже сте чули за нареденото от Божията благодат, която ми е дадена заради вас”**. За апостола не хората и могъщия император на Рим са тези, които го затварят и го държат в затвора, а той е там по волята на своя Господ. Апостол Павел е уверен, че нищо в този свят не се случва без волята на Бога. Затова апостолът не е обзет от мрачни мисли – той не се страхува от това, което му предстои, той знае, че Бог се е погрижил за всичко. Павел предаде живота си в ръцете на Исус Христос при онази среща на пътя за Дамаск и оттогава той беше Исус Христов, оттогава за него беше важна волята на Бога, не се страхуваше да си отиде от този свят, защото, знаеше: Аз отивам на едно по-добро място – при Бога. Когато апостол Павел се срещна с Исус, той разбра колко милостив е Бог към Него, осъзна колко много е пожертвал Исус за да го спаси, осъзна живота си и грешките си, осъзна греха си и разбра, че милостта, която Бог е проявил към него, не е заслужена, това е милост, която превишава всяко човешко знание, милост, която ние получаваме, а не заслужаваме. Павел осъзна какво означава Божията любов и благодат. Оттогава за Павел нямаше друг избор, освен да прогласява какво Бог е направил за него и какво Божията благодат е променила. Затова четем, че благодатта нарежда. Възможно ли е благодатта да нарежда? На едно друго място Павел казва(1. Коринтяни 5, 14 - 16): **“Защото Христовата любов ни принуждава, като разсъждаваме така, че понеже един е умрял за всички, то всички са умрели; и че Той умря за всички, за да не живеят вече живите за себе си, но за Този, Който за тях е умрял и възкръснал.”** Христовата любов ни принуждава! Когато мислим над тези думи, не можем да ги разберем. Никак не ни се вързва благодатта с наредбите и любовта с принудата. Ако вникнем в текста, обаче, ще разберем. Павел се чувства принуден от любовта, чувства, че благодатта му нарежда, защото ясно съзнава какво Бог е направил за него. Той ясно съзнава своя провал и провала на всеки човек, съзнава, че Бог не се е отнесъл с него според закона, и че е бил помилван само заради жертвата на Исус Христос на Голготския кръст; затова, именно, не може да остане бездеен, затова се чувства принуден, цялото му същество се чувства длъжно да действа. Не заради страха от наказание, а заради осъзнаването на фактите. Бог е милостив към мен и ме е освободил от робството на греха. Затова аз трябва да споделя чудото на благовестието, трябва да споделя вестта за Божията любов, трябва да кажа на целия свят Кой е Бог и какво е направил за мен. Не законът, не принудата, не заповедите са движещата сила, а любовта и милостта на Бога. Тази вест не може да остане несподелена.

3. Тайната, открита на Павел. И все пак, каква е тайната, открита на Павел? Какво е значението на думата тайна? В българския тълковен речник има три значения на думата: Това, което се пази да не се узнае от друго; загадка, неяснота; и на трето място, потайност. Библейското тълкование е малко по различно: В Светото Писание, под тази дума се разбират онези религиозни истини, които без едно откровение от Бога, биха останали неразбираеми за човека. Хората не искат тайните им да се разкриват. *Един свещеник трябвало да бъде преместен в друга църква. Когато се сбогувал с хората, на едно специално богослужение, прощална реч трябвало да произнесе един известен политик, член на църквата. Времето вървяло, а политикът все не идвал. Тогава свещеникът решил да разкаже една история от живота на църквата: В началото, когато пристигнах в тази църква, не всичко беше лесно. Току-що бях дошъл и при мен дойде един човек да се изповяда. Това беше първият човек, който виждах тук. Той ми каза, че е откраднал един телевизор, но това не беше всичко, беше откраднал пари от своите родители, изневерил беше на жена си, и то с жената на най-добрия си приятел. Беше вземал наркотици и много други неща. Аз бях доста смутен и си мислех, къде съм попаднал. С времето обаче установих, че хората в тази църква не са лоши и са истински християни. В този момент дошъл политикът и се качил на катедрата, за да каже своето слово. След много извинения за закъснението си, той започнал словото си с думите: Няма да забравя деня, в който нашият свещеник прекрачи за първи път прага на нашата църква. Вие сигурно няма да повярвате, но аз бях първият човек, който го срещна и му се изповяда...* Има тайни, които хората не искат да споделят, има тайни, които ние не бихме казали дори и на най-близките си хора. Всички ние имаме тайни, които не бихме казали дори и на хората, на които имаме доверие, дори на тези, които обичаме. Тайната, която апостолът знае, обаче, не е такава, тя е съвсем различна. Тя притежава едно друго предназначение – тази тайна трябва да бъде разкривана. Нека се вгледаме в това каква е тази тайна: **“че по откровение ми стана известна тайната (както и по-рано накратко ви писах, от което, като прочетете, може да разберете моето вникване в тайната на Христос)”** Тази тайна не е била разкрита за хората. Нещо повече, тя може да бъде разкрита само по откровение. Бог решава и говори, Бог иска и разкрива. Тази тайна е тайна, не защото трябва да бъде скрита от нас, хората, а защото ние, хората, не можем да я разберем. И причините за това са повече от ясни – грехът, човешкото падение, отдалечаването от Бога. Помислете само за това – какъв образ имат евреите за своя Бог – Бог, Който наказва всеки, който е имал смелостта да наруши закона. Бог е страшен и жесток, Бог се гневи лесно. Нито дума за любов. Това лесно можете да видите в живота на фарисеите по времето на Исус Христос. Затова тази тайна, казва апостолът **“в други поколения не беше известна на човешкия род”**. Второто, което научаваме за тази тайна, е, че тя е била разкрита на хората. Павел не казва: Разкрита на мен, а разкрита на мнозина: **“сега чрез Духа се откри на Неговите святи апостоли и пророци”**. Тайната не е вече тайна, тя е разкрита. Бог благоволява да направи тайната достъпна за хората. Бог праща Сина Си и разкрива тайната, за да е видна и достъпна за всеки един човек по тази земя. Тайната, останала дълги години тайна заради нашата човешка слабост и греховност, вече не е тайна. Тази тайна е вече новина. Тайната е, казва Павел: **“именно, че езичниците са сънаследници, като съставляват едно тяло, и са съпричастници на Неговото обещание в Христос Исус чрез благовестието”**. Тайната е, че езичниците стават наследници на обещанието. Тайната е, че Бог е отворил вратата широко, тайната е, че Бог цени и обича всеки един човек. Бог вижда цялото човечество като едно цяло. За него няма бели и черни, няма богати и бедни няма евреи и езичници, а “всички сме едно е Исуса Христа”. Тайната е разкрита. Какви са последствията от това. Апостол Павел ясно показва с живота си – Той започва да разпространява вестта по целия познат свят, започва да благосветва на близки и далечни. Това за него е най-естественото нещо на света (1. Кор. 9, 16, 19 и 20): “Защото ако проповядвам благовестието, няма с какво да се похваля; понеже съм тласкан от неотменна необходимост; защото горко ми, ако не благовествам... Защото, при все че съм свободен от всички човеци, аз направих себе си роб на всички, за да придобия мнозина. За юдеите станах като юдеин, за да придобия юдеи; за тези, които са под закон, станах като под закон (при все че самият аз не съм под закон), за да придобия тези, които са под закон.” Павел беше готов да

споделя тайната по подходящия начин. Второто последствие е, че Спасението е достъпно за всеки един човек. Вече не се изискват много и сложни изпълнения на закона, а вяра и покаяние. Разкриването на тайната отвори вратите на Божието царство широко за всеки един човек: **“Който повярва ще се спаси.”** Тайната от тайна се превърна в новина, добрата, богатата вест за спасение на грешника. Тайната е благовестието.

4. Служението. Когато Исус Христос разкрива тайната на Павел, той го прави служител на тайната, служител на благовестието: **“на което станах служител според Божията благодат - дар, който ми е даден по действието на Неговата сила. На мене, най-нищожния от всички светии, се даде тази благодат”**. Павел не просто получава откровение от Бога; получаването на откровението, разбирането на тайната, го прави служител. Павел става служител, не защото някой му е казал, или защото някой го е накарал да го прави. Павел осъзнава колко важно и нужно е да се споделя тайната, колко необходимо е да се разпространява тази вест и това послание. Забележете, Павел не изтъква себе си или дарбите си, или срещата си с Исус. Той говори за себе си като за най-недостойния и най-малкия, говори за това, че въпреки всичко, което е, той не може да не служи, не може да не благовества, за това, че цялото му вътрешно същество го принуждава да споделя вестта за Спасителното дело на кръста. Павел разглежда своето служение в три последователни стъпки:

4.1. Благовестяване на Христовото богатство между езичниците. Първото, което апостолът казва е: **“да благовестя между езичниците неизследимото Христово богатство”**. Това е споделянето на вестта за спасение. Павел е призван на първо място да благовества и да споделя колко голяма е Божията милост. Това, което Исус Христос ни носи чрез делото си на кръста е толкова голямо и велико, че нито един човек не може да го изследва. Христовото богатство е неизследимо за човешкия ум – Бог може да ни открие и ние да търсим, но в този земен живот, богатството, което Бог ни дава чрез делото на Исус Христос, е толкова голямо, че си остава неизследимо за човешките ни слаби умове.

4.2. Осветляване на хората. Второто, което апостолът прави, е да осветлява. Какво означава това? Текстът ни казва: **“и да осветлявам всички в наредбата относно тайната, която от векове е била скрита у Бога, Създателя на всичко”**. Тук отново става въпрос за благовестието, а вниманието се насочва към това Кой е източникът на светлината. Павел благовества, но той не е източникът на Спасението или на светлината – това е само Бог. Задачата на Павел е само да носи светлината, която е дадена на него. Той трябва да осветлява и да носи Божията светлина в този свят, в който царува мракът на невежеството. Павел е призван да помага на хората да намерят Бога и Спасителя. Той трябва да насочи вниманието към Бога и към Неговото дело, да помага на хората да стигнат до истината.

4.3. Прослава на Божието име. Третото, което апостолът трябва да прави, е да служи за прослава на Божието име: **“така че на небесните началства и власти да стане позната сега чрез църквата многообразната премъдрост на Бога, според предвечното намерение, което Той изработи в Христос Исус, нашия Господ”** Павел работи не за своя слава или да се докаже, а за прослава на Божието име. Делото на Бога ще стане причина за прославата на Неговото име не само на тази земя, но и в цялото небо. Ние служим за Божия слава.

5. Нашето служение. Бог ни е призвал в светлината и ни е разкрил тайната на благовестието. Призвал ни е да Му служим. Не защото ние сме получили големи обещания за високи постове или награди в небето. А по причина, че ние сме получили милост и любов, по причина, че Бог се е смилил за нас, по причина, че Бог ни е избавил, не заради заслугите ни, а заради голямата си милост. Тогава си струва да се замислим към какво служение ни е призвал Бог. Христовата църква се състои от живи части, каквато е и всеки един от нас, и всяка част е призвана към служение, да служим на Бога със смирение и с всички сили, които Той ни е дал. Какво е твоето служение? Как искаш да служиш на Бога? Това е нещо, върху което си струва да се замислим в светлината на подновяването на завета и новата година. Помислете и доверете сърцата си на Бога, Той ще ви даде възможност да Му служите, ще ви даде всяка сила и ще ви отвори врати за действие. Това, което се иска от нас, е вяра, доверие, посвещение и готовност да преодолеем всяко препятствие за нашия Бог. Направете го заради Исус Христос, прославете името Му тук, в този свят, и в небесата. Носете светлината. Амин.